

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: Udrag fra Antonius i Paris (Danske Klassikere)

Citation: Claussen, Sophus: "Antonius i Paris", i Claussen, Sophus: *Antonius i Paris*, udg. af Jørgen Hunosøe ; Esther Kielberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, [i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab], cop. 1990, s. 73. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-claussen01-shoot-idm140218344556112/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Antonius i Paris

get af fuld Hals, før han lukkede mig op. Han er Medarbejder ved *L'événement* og *Le Figaro*.

Han gav mig mange Oplysninger, kom til at hoste, mens han skrev mig et Anbefalingskort til La Plumes Redaktør, Hr. *Deschamps*, og bad mig endelig sige Hr. *Deschamps*, at han hostede endnu – da han ikke havde været paa Kontoret i otte Dage.

Jeg overskred Seinen med mit Kort i Haanden, og snart stod jeg i La Plumes Redaktion hos Hr. *Deschamps*.

En blid, dog snarraadig Mand er *Deschamps*, med sydlandsk sort Mustache, brune Øjne og en omfattende Velvilje. Næppe over tredive. I hans Kontor vrirler det med unge, skæggede Genier, sydlandsk sorte som Sværte. Han samler de unge i store Flokke til sit Tidsskrift, og hans Væg er dækket med Portrætter, paategnede »til Vennen *Deschamps*«, »til Literaturens Velgører *Deschamps*«.

– – Hr. *Deschamps* Samtale har ved et saadant Besøg noget uforklarlig oplivende, og da jeg med en svær Pakke af La Plumes Hæfter besteg en Sporvogn i Faubourg St. Germain, drømte jeg om, hvor glad til Mode Literaturens unge Tilbedere maatte gaa bort fra dette Sted: mit Mod hævdede sig i tre Etager. Og da traf jeg paa en Sporvogn en ung Dame med et langt Sorgeslør og et mildt Smil som en bleg Hyacint. Og hun findes atter i en lille Butik nær Carnaval de Venise, Trappen er lidt høj, Døren lidt smal. Hun forstaar udmærket at oversætte de tit vanskelige Ord i La Plumes Poesier.

VIII.

(Søndag Eftermiddag – Dagbogens
kedsommelige og symbolske Afslut-
ning – som sædvanlig.)

»*Sylvia Delaplanche* – sagde jeg, da vi for at tale mere uforstyrret var flyttet fra Sporvognen over i en Droske – »læg din Arm om min Hals og læg din Ungdom som et Knippe hvide Hyacinter tæt til mit Hjerterte og sig mig: hvor har Forsynet haft dig disse lange, fortærende Døgn.»

Hun gjorde, som jeg sagde, lagde sin Arm om min Hals og sin Ungdom som et Knippe duftende Hyacinter til mit Hjerte. Men hun

smilte hemmeligt og tav. Droskehesten løb godt til. Paa Gaderne tænkte man Lygterne. Og det forekom mig, som om hendes Ansigt ved disse blege Streflys var mere feagtigt, og at Linserne i hendes brune, smilende Øjne tindrede oversanseligt.

»Du udspørger mig,« smilte hun saa, trygt og fjærnt. »Du er bestandig den samme Nordbo. Jeg er fransk Kvinde, og du ved ikke, at de, som gør besværlige Spørgsmaal, keder os.«

»Sylvia, du er Hyacinten, Foraaret, Sorgløsheden. Men nu bliver du altid hos mig –?»

Hun rystede paa Hovedet, smilende:

»Kan ikke, har ikke Tid.«

»Og hvorfor ikke?»

»Du spørger endnu. Saa maa jeg være grusommere imod dig. – Jeg kan ikke blive hos dig, har ikke Tid for *de andre*.«

»De andre –?»

»Ja, hvorfor beder du om Sandheden, naar det gør dig ondt at høre den (quand ça te fait mal). Jeg er ikke, som jeg angav for at behage din solide Smag, en Person, der har noget fast, staar i Forretning et Sted ved Carnaval de Venice. Jeg er en omflakkende, upaalidelig én uden borgerligt Erhverv. Thi vid da, min Antonius, jeg er de unge Digteres, de smaa Tidsskrifters Muse.«

Ved disse Ord (parce que sais-tu, mon pauvre Antonius! je suis la Muse des jeunes poètes et des petites revues, vois-tu) blev jeg mere bedrovet, end jeg kan beskrive, saa bedrovet, at hun strax i Medlidenhed lo som en Kvinde og omfavnede mig med Kaadhed:

»Ja, trøst dig, min Ven. Jeg er ogsaa lidt mere.«

»Er du ogsaa virkelig Sylvia Delaplanche?»

»Den rigtige, virkelige Sylvia . . . trøst dig . . . Men tag mig blot ikke for alvorligt,« hviskede denne letsindige Ting. »Før ser du, jeg er dog og bliver dog Muse, forfængelig, forfængelig, og Sporet efter mig, mine Handsker, Hyacinter, er saa noget nær det bedste ved mig. . . Det er jo ogsaa blot en Grille af dig: alle disse nye Traade er faldne dig i Hænderne, og i din sædvanlige Æventyrtro vil du da knytte de nye Masker, mens du sidder midt i Spindet. Men en Dag ser du, at du atter kun har knyttet *Luffmasker*; en Dag kaster du den flygtige Sylvia og alle dine »unge Tidsskrifter« fra dig og vender – trofast som du er –